

จินต
ต่อนรับสู่
ร้าน
เบนโตะ
โค
ฮานะ

こはなへようこそ!

Yuka Ochiai เขียน
LEEKUNG ภาพ
ธมนวรรณ โกสุภักดิ์รี แปล

こはなへようこそ！
ยินดีต้อนรับสู่ร้านเบนโตะโคฮานะ

Yuka Ochiai เียผะ
LEEKUNG ภาพ
ธมนวรรณ โกสุมภ์ศิริ แปล
อินญา บรรณาธิการต้นฉบับ
พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2568

ราคา 195 บาท

Original Title: KOHANA E YOKOSO!

Copyright © 2022 by Yuka OCHIAI

All rights reserved.

First original Japanese edition published by PHP Institute, Inc., Japan.

Thai translation rights arranged with PHP Institute, Inc.

through The Kashima Agency

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2568: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด
สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

โอจิโอะ, ยูกะ.

ยินดีต้อนรับสู่ร้านเบนโตะโคฮานะ.-- กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์, 2568.

176 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ธมนวรรณ โกสุมภ์ศิริ, ผู้แปล. II. ทิลิคุง, ผู้วาดภาพประกอบ. III. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-04-7358-8

ประชาชนบริษัท สุวดี จงสถิตย์วัฒนา • ประชาชนเจ้าพนักงานบริหาร ทิม จงสถิตย์วัฒนา • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุภาวรัตน์ ภูไธรัตน์
• บรรณาธิการที่ปรึกษา เอื้อยจิตร บุญนา • บรรณาธิการบริหาร สุวพันธ์ ชัยปัญจา • บรรณาธิการเล่ม พิมชนก กุศลสถานภาพ
• พิสูจน์อักษร รณชัย ทุมรัตน์ กัณหา สุวรรณรัตน์ • ออกแบบปก ชีววัฒน์ เอี่ยมพิทักษ์พร • กราฟิก บัณฑิตา ศิริพันธ์
• ประสานงานการผลิต จรัสศิริ พรหมเทพ

เพลตและพิมพ์ที่ กรีนไลฟ์ พรินติ้ง เฮ้าส์ โทร. 02-892-1941

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

 NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

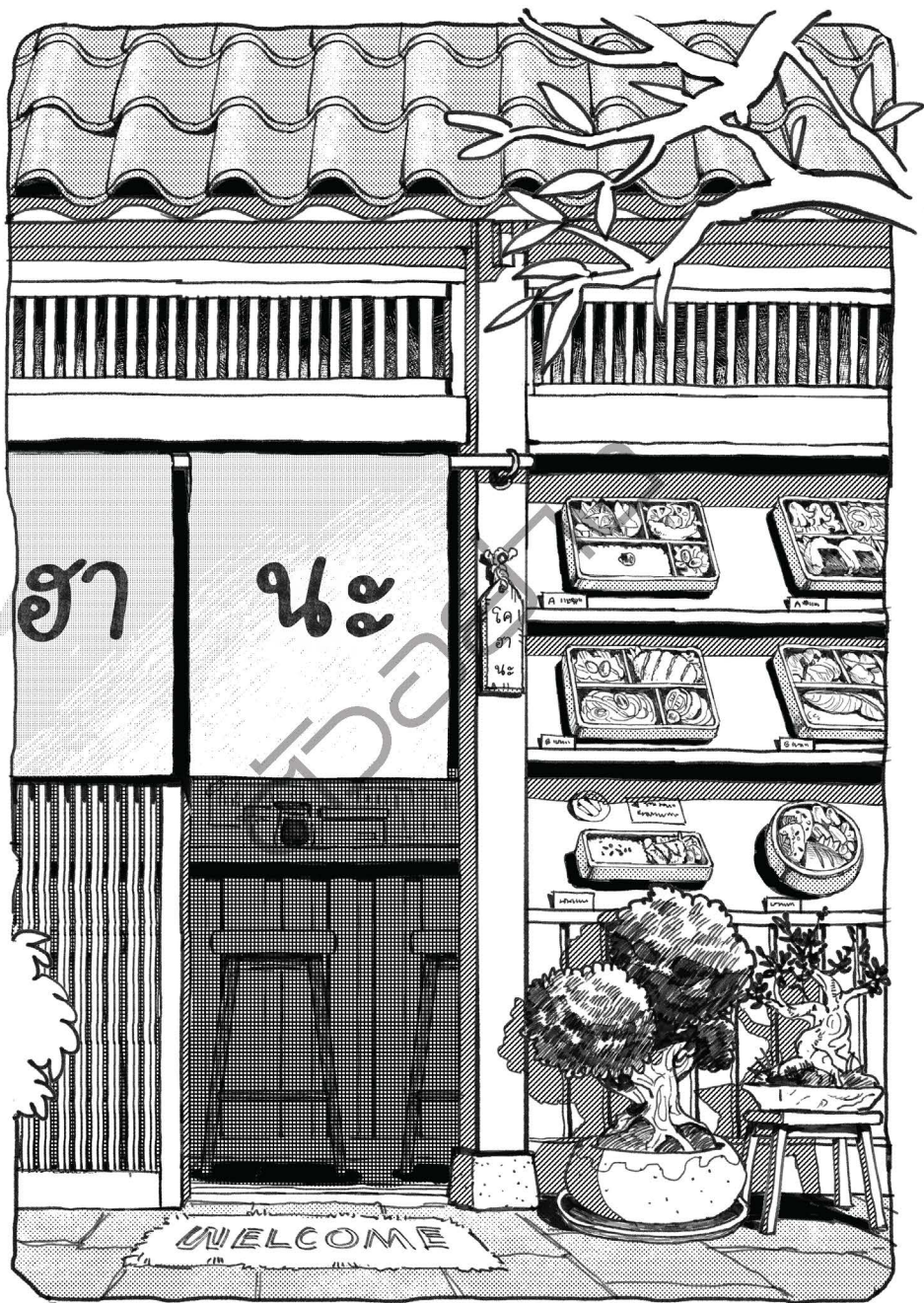
เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: contact@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com

www.facebook.com/nanmeebooksevents

การฉายที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากกระดาษแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆทั้งสิ้น
โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

บทนำ

สวัสดีและยินดีต้อนรับครับ ที่ร้านเล็กๆ ชื่อ "โคฮานะ"
แห่งนี้เราขายทั้งข้าวกล่องและกับข้าว ผมคือเจ้าของร้านเองครับ

เพิ่งจะมาที่นี่ครั้งแรกสินะ กำลังมองหาข้าวกล่องแบบไหน
อยู่เหรอครับ ข้าวกล่องข้าวโปะสาหร่าย ข้าวกล่องมากูโนะอุจิ
ข้าวกล่องธรรมดา ไปจนถึงโครเกตต์ สลัดมันฝรั่งหรือของกินเล่น
เล็กๆน้อยๆเราก็มี ส่วนกับข้าวยอดนิยมคือไข่มันรูปดอกไม้ครับ
น่ารักใช้ไหมล่ะ ผลงานสุดภาคภูมิใจของผมเลยนะจะบอกให้

แต่ถ้าคุณลูกค้าอยากได้ข้าวกล่องแบบพิเศษ ผมก็ทำให้
ได้เหมือนกัน อย่างเช่น...ข้าวกล่องที่ทำให้ชนะการแข่งขัน
ข้าวกล่องที่ทำให้ใจตรงกับคนที่ชอบ หรือจะเป็นข้าวกล่อง
แก้แค้นก็พอทำได้นะ ฮุๆ แน่นนอนว่ายังมีแบบอื่นอีกเยอะเลย...
อ๊ะ ไทศัพท์ร้านดังอะ

ครับ ร้านโคฮานะครับ อ๊ะ คุณตำรวจเหรอครับ

อ้อ ครับ ตายจริง ครับ รับทราบครับ

ขอโทษนะครับ มีออเดอร์ยุ่งยากเข้ามาพอดี ผมคงต้อง
ขอตัวก่อน

เชิญดูข้าวกล่องตามสบายนะครับ แล้วเจอกันใหม่

ข้าวกล้องตัวประกัน

เกิดมาสิบสี่ปี คราวนี้ช่วยหนักสุดในชีวิตเลย

ผมนอนขดตัวอยู่บนพื้นคอนกรีตเย็นเฉียบ มือถูกมัดแน่นไว้ด้านหลังลำตัว ข้างๆ คือชายวัยกลางคนดวงตาแดงแฉ่ำ คาดว่าเป็นเพราะเมาเหล้า พอเหลือบไปเห็นมีดคมกริบที่เขากำไว้ ผมก็อดสะดุ้งไม่ได้

ช่วงเที่ยงวัน ผมแวะมาเกมเซ็นเตอร์ แต่ดันตกเป็นเหยื่อผู้ร้ายเสียได้ ชายท่าทางมีพิรุณจับผมเป็นตัวประกัน เขาใช้มีดจี้ให้ผมเข้าไปในห้องเก็บของชั้นใต้ดินของอาคารเกมเซ็นเตอร์ จากนั้นผมก็โดนขังจนถึงตอนนี้

เสียงโทรศัพท์สั่นดังจากกระเป๋าของผมที่ชายคนนั้นยึดไป เพื่อนสมัยเด็กของผมคงโทรตาม เพราะวันนี้เรานัดไปเที่ยวเล่นด้วยกัน ถ้ารู้ว่าจะเป็นแบบนี้ไม่น่าแวะอ่อระเหยที่นี้เลย ตรงไปบ้านเพื่อนเสียก็ดี ต้องทำอย่างไรนะถึงจะหนี

ออกไปได้

ผมลอบสังเกตทำที่ชายคนนั้น เขาตะโกนกรีดวกราด
ซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า

"เงินยังไม่มาอีกอะ!"

"เอาข้าวกับเหล้ามาด้วย!"

"ไม่เอาตำรวจเว้ย ให้คนธรรมดาชนมา!"

ไม่มีแว่วว่าตำรวจซึ่งอยู่อีกฟากของประตูจะทำตาม
คำเรียกร้องแม้แต่น้อย

"เงินก็ไม่ได้ ท้องก็หิว โธ่เว้ย ดูถูกกันรีไรพะ"

เขาตะประตูอย่างฉุนเฉียว ก่อนจะหันมากวาดสายตา
ทั่วห้อง ไม่ดีแน่หากไปกระตุ้นอารมณ์เขามากกว่านี้ ผมจึง
พยายามกลั่นใจอยู่เจิบ ๆ แต่ชายคนนั้นกลับเดินเข้ามาใกล้
พร้อมเอามือตีปลายจมูกผม

"เฮ้อ"

"ให้ตายเถอะ ไม่ได้ตั้งใจเลย แกว่าไหม!"

เขาใช้ท้องมือตบหน้าผม แป๊ะ แป๊ะ ไม่เอานะ ไม่เอา
กลัวแล้ว ใครก็ได้ช่วยด้วย! ผมกลัวจนผลอหลับตาปี ตอนนั้นเอง
ก็ได้ยินเสียงเคาะประตูห้องเก็บของเบา ๆ

ก๊อก ก๊อก

"นั่นใคร!"

"ไม่ใช่ตำรวจหรอกครับ กระผมเป็นเจ้าของร้านข้าวกล่อง

'โคฮานะ' นำข้าวกลองกับน้ำดื่มมาส่งให้ตามที่ทางตำรวจติดต่อมาครับ"

เสียงอ่อนโยนตอบกลับมาจากอีกฟากของประตู คนร้ายดึงผมขึ้นขึ้นและบอกว่า

"แกออกไปรับซะ อย่าคิดทำอะไรตลกดิกละ"

เขาใช้มีดจี้กลางหลังให้ผมเปิดประตูทั้งที่ยังถูกมัดมืออยู่ ผมพยายามเปิดจนสำเร็จ ภาพตรงหน้าคือชายหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งสวมผ้ากันเปื้อนลายดอกไม้ มือถือถุงกระดาษ พอสบตากัน เขาก็ส่งยิ้มเป็นมิตรให้ ไม่มีอาการหวาดผวาหรือตื่นเต้นตกใจ ต่อสถานการณ์หน้าลิ่วหน้าขวานเลย หรือพี่ชายคนนี้จะป็นตำรวจปลอมตัวมานะ

"ขอโทษที่ให้รอครับ ผมทำของที่กินสะดวกไว้เต็มเลย รีบกินก่อนมันเย็นนะครับ ผมใส่เหล้ากับน้ำแรมมาให้ด้วย"

"รู้ใจเหมือนกันนี่ ส่งมาแล้วไสหัวไป"

ผมปิดประตูอย่างทุลักทุเล ก่อนประตูจะปิดสนิท พี่ชายก็รีบกระซิบว่า

"อย่าพลาดช่วงเวลาอร่อยนะ"

ช่วงเวลาอร่อยนั้นเธอ ผมกังวลว่าชายคนนั้นจะได้ยิน จึงค่อย ๆ หันไปมอง

"เฮ้ย"

"คะ ครับ"

"อย่าลืมหื้อลอกประตูละ"

ดูท่าคนร้ายจะไม่ได้ยินที่พี่ชายบอกเมื่อก็ เมื่อพูดจบ เขาก็เปิดกล่องข้าวทันที คงจะทนหิวมานานพอควร ข้างในกล่องข้าวมีทั้งแซนด์วิช ข้าวปั้น มันฝรั่งทอด ไก่ทอด และพริกหวานยัดไส้ ดูน่าอร่อยมากก็จริง แต่ไม่มีตะเกียบใส่มาด้วย หรือจริงๆ พี่เขาก็ประหม่ออยู่เหมือนกัน

"เฮ้ย แกล้งชิมซิว่ามีพิษรีเปล่า"

ว่าเสร็จเขาก็ยัดแซนด์วิชกับข้าวปั้นใส่ปากผม ระหว่างเร่งเคี้ยวโดยไม่ทันลิ้มรส ผมเขม่นมองสุดชีวิตไปด้วยว่ามีข้อความบอกไว้วิธีหลบหนีซ่อนไว้ตรงไหนของกล่องข้าวไหม แต่ก็ไม่เจออะไรเลย ผมคาดหวังว่าพี่ชายอาจใส่ยานอนหลับหรือยาถ่ายในอาหาร แต่หลังผ่านไปสักพัก ร่างกายผมกลับไม่มีสิ่งใดผิดปกติ พอมั่นใจว่าข้าวกล่องปลอดภัย ชายคนนั้นจึงเริ่มกินมูมมามด้วยมือข้างเดียว มืออีกข้างยังคงถือמידไว้

ผมได้แต่ภาวนาให้เกิดปาฏิหาริย์ เช่น ชายคนนั้นพูดว่า "นะ นี่มันรสมือแม่!" อย่างตื่นตันและกลับใจยอมมอบตัวอะไรแบบนั้น แต่ผลที่ได้คือ

"อะไรพะเนีย ใส่พริกหวานในข้าวกล่องได้ไง"

ชายคนนั้นไม่มีอาการซาบซึ้งใดทั้งสิ้น แถมยังบ่นไปใช้นิ้วแฉะเนื้อออกจากพริกหวานยัดใส่ไปอีกต่างหาก ไม่มีที่ท่าว่าจะยอมมอบตัวเลยด้วย ความหวังให้ปาฏิหาริย์บังเกิดสลายไป

เช่นเดียวกับที่อาหารในกล่องค่อย ๆ หายไปในท้องของชายคนนั้น

เฮ้อ ไม่ไหว ผมถอดใจแล้ว แต่ทันใดนั้นผมก็สังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลง ชายคนร้ายขีดหน้าบ่อยขึ้น แกรมเหงื่อออกเยอะผิดปกติ

"กินแล้วสบาย ๆ ยังไงไม่รู้แฮะ"

หรือในกล่องข้าวจะมีบางอย่างจริง ๆ แต่ผมไม่เป็นอะไรเลยนี่นา กินข้าวกล่องเดียวกันแท้ ๆ ชายคนนั้นตะลึงตาลาน ใช้มือเช็ดริมฝีปาก และเอามือข้างเดียวกันขีดเหงื่อรอบดวงตา

"โอ๊ย! สบายวัย!"

ชายคนร้ายตะโกนด้วยใบหน้าแดงฉาน เขาใช้น้ำแร่ที่ได้มาราดรดมือกับหน้า แต่กลับร้องลั่นกว่าเดิมแล้วลงปอนเกลือกกลิ้งบนพื้น ผมผู้อิงกับภาพตรงหน้าพลันนึกถึงคำพูดของพี่ชายคนนั้น

"อย่าพลาดช่วงเวลาอร่อยนะ"

ช่วงเวลาที่ว่าคงเป็นตอนนี้แหละ! ผมตัดสินใจดีดตัวขึ้นจากพื้นคอนกรีต กระเี่อกกระสนปลดล็อกประตูและกระโจนออกไป พร้อมกันนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งคอยอยู่ด้านนอกก็ก้าวเข้ามา เสียงตะโกนว่า "ได้ตัวประกันแล้ว!" ดังจากด้านหลัง

พอออกมาพ้นตัวอาคารถึงเห็นว่านอกจากเจ้าหน้าที่

ตำรวจยังมีกลุ่มคนมุงดูอยู่ด้วย ผมเจอพี่เจ้าของร้านข้าวกล่อง
กลางฝูงชน เลยให้เจ้าหน้าที่ช่วยแก้มัด ก่อนจะวิ่งตรงไปหาเขา

"สวัสดีครับ เมื่อก็ขอบคุณมากเลยนะครับ"

"ค่อยยังชั่ว หนีออกมาได้อย่างปลอดภัยสินะ"

"ครับ เอ่อ อยู่ดีๆ คนร้ายก็จับปวดทรวงทรวงขึ้นมา
ตอนกินข้าวกล่อง พี่ใส่ยาพิษอะไรไปหรือครับ ผมก็กินอาหาร
เหมือนกัน แต่ไม่เป็นอะไรเลย"

ขณะพูด ผมก็ได้ยินเสียงตะโกนของผู้ชายคนนั้นดังมาถึง
ข้างนอกว่า "เรียกรถฉุกเฉินให้ที!"

พี่ชายฉีกยิ้มให้และส่ายหัว

"พี่ชายข้าวกล่องนะ ไม่ใส่อะไรที่กินไม่ได้ในอาหารหรอก"

"เอ๋ แล้วผู้ชายคนนั้นเป็นอะไร..."

"เมล็ดพริกในพริกยัดไส้ยังโงะ ผู้ชายคนนั้นใช้มือจับไป
ใช้ใหม่"

พริกหรือ เท่าที่เห็นมีแต่พริกหวานยัดไส้นี่

"พริกสีเขียวมันไม่ใช่พริกหวานหรือหรือครับ"

"ไม่ใช่หรืออ้อ นั่นเรียกว่าพริกฮาลาเปญโญครับ ร้านเรา
เพิ่งได้เข้ามาสดๆ ใหม่ๆ พี่เลยเอามาทำพริกยัดไส้เสียเลย"

"อ้าว แต่ผู้ชายคนนั้นไม่ได้กินฮาลาเปญโญเข้าไปนะ..."

ผมจำได้ว่าเขาใช้นิ้วชี้ฮาลาเปญโญออกแล้วกินแค่เนื้อ

"จะกินหรือไม่กินไม่ใช่เรื่องสำคัญ ขอแค่ใช้มือจับก็พอ"

ถ้าจับพริกโดยไม่ใส่ถุงมือได้เสียใจทีหลังแน่นอน"

แปลว่าพี่เขาไม่ได้ลั่นลานจนลืมนิใส่ตะเกียบมาให้เธอ
ที่แท้ก็วางแผนให้ผู้ชายคนนั้นจับพริกฮาเลเปญโญด้วยมือเปล่า
นี่เอง

"แถมผู้ชายคนนั้นยังใช้มือกินนู่นกินนี่ แล้วเอาไปจับหน้า
ต่อด้วยไข่ใหม่ละ ทีนี้พอเริ่มรู้สึกแสบก็ใช้น้ำแฉะล้างจนยิ่งแสบ
เข้าไปอีก"

"เอ๊ะ ห้ามล้างด้วยน้ำเธอครับ"

"สารให้ความเผ็ดของพริกละลายในน้ำมันนะ ถ้าล้างด้วย
น้ำธรรมดาแม้แต่จะทำให้มันกระจายมากขึ้น ฮุๆ ยิ่งถ้าเข้าตา
ยิ่งทรมานเลยแหละ เคยมีคนเรียกรถฉุกเฉินเพราะเรื่องนี้เชียวนะ"

พี่ชายหัวเราะคิกคัก ทันใดนั้นก็มียเสียงตะโกนจากเด็ก
ตัวเล็กๆ ว่า "นี่! พี่ร้านโคฮานะ!"

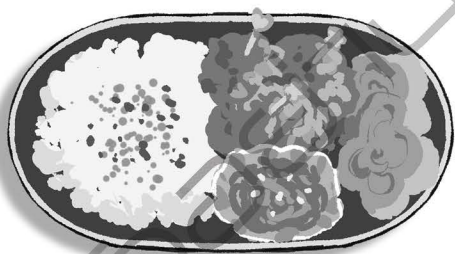
"อ้าว โยตะคุงเรียกแะะ งั้นพี่ขอตัวก่อนนะ"

"ตะ เตียว! พี่ชายเป็นแค่เจ้าของร้านข้าวกล่องจริงๆ
เธอครับ!"

"จริงสิครับ"

ชายคนร้ายถูกคุมตัวผ่านจุดที่พวกเรายืนอยู่ พี่ชาย
เหลือบมองสภาพของเขาและหัวเราะซุกซน ก่อนจะหันมาโค้งให้ผม

"เรามีอาหารไม่เผ็ดอยู่หลายเมนูเลยละ ขอฝากร้าน
โคฮานะ ไว้ในอ้อมอกอ้อมใจด้วยนะครับ"

ข้าวกล้องราชา

โธ้ย แพ้อีกจนได้

ในช่วงพักกลางวัน โยตะพ่ายแพ้โดยเหลือนมแค่อีกเดียวเท่านั้น ผู้ชนะคือโดมอนจิ นักเรียนชายที่เพิ่งย้ายมา เขามองโยตะแล้วเผยยิ้มภูมิใจ เหล่าเด็กผู้ชายซึ่งเฝ้ามองเหตุการณ์อยู่รอบๆ เริ่มซุบซิบกัน

"หมดยุคสมัยของโยตะแล้วสินะ"

"นั่นสิ ได้เวลาเปลี่ยนตัวราชาแล้วมั่ง"

"ราชาकिनเร็วของ ป.สี่ห้องหนึ่งคือโดมอนจินี่แหละ"

โยตะทนฟังไม่ไหวจึงพูดออกไปว่า

"เฮ้อ วันนี้ปวดฟันอยู่ด้วยสิ น่าเสียดายชะมัด"

เขาพยายามแก้ต่างเสียงดังโดยกัดฟันกรอดอยู่ในใจ

โธ๊ว้ย เราคนนี้แพ้ให้เด็กใหม่เนี่ยนะ เป็นความประมาท
ครั้งใหญ่ที่สุดในชีวิตเลย! คราวหน้าเราไม่พลาดแน่!

แม้จะต้องโดนเด็กผู้หญิงในห้องทำหน้าเหยื่อยหน้ายโส หรือจะถูกคุณครูดุก็ตาม แต่เขาจะไม่ยอมถอยและเป็นผู้แพ้ ในศึกกินเร็วรอบต่อไปแน่นอน

ตำแหน่งราชานักกินเร็วคือความภาคภูมิใจของโยตะ ทว่าหลังจากนั้นโยตะยังคงแพ้อยู่ต่อไป เขาไม่อาจปล่อยให้ สถานการณ์เป็นแบบนี้ต่อไปได้ จึงตัดสินใจเข้าไปทักโดมอนจิ

"นี่ โดมอนจิ"

"อะไรเหรอ"

"เรามาแข่งกินเร็วช่วงพักเที่ยงตอนไปทัศนศึกษากันเถอะ ฉันจะเตรียมข้าวกล่องที่เหมือนกันสองกล่องเอง"

เขาไม่อยากเป็นผู้แพ้อีกแล้ว อย่างน้อยต้องชนะให้ได้สักครั้ง แม้โดมอนจิจะเป็นคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งมากก็ตาม บางที หากเป็นข้าวกล่อง เขาอาจมีโอกาสนะมากกว่าแข่งด้วยอาหารกลางวันของโรงเรียน

โดมอนจิผงกหัวตอบรับด้วยท่าทางองอาจ ใบหน้าดูย่นๆ ของเขาเต่งตึงตามจังหวะขึ้นลง

"เอาสิ"

กำหนดวันตัดสินกับโดมอนจิเรียบร้อยแล้ว ขึ้นต่อไปโยตะ ต้องคิดวางแผนให้รอบคอบ

ควรขอให้ทำข้าวกล่องแบบไหนนะ เราถึงจะได้เปรียบ

"ดีละ เรื่องข้าวกล่องก็ไปถามร้านข้าวกล่องเอาแล้วกัน!"

โยตะตัดสินใจเช่นนั้นและพุ่งไป "โคฮานะ" ร้านข้าวกล่อง
ร้านโปรดของคุณแม่ทันที ตรงเกมเซ็นเตอร์ซึ่งเป็นทางผ่าน
มีคนเยอะผิดปกติ โยตะเจอเจ้าของร้านท่ามกลางฝูงชนคับคั่ง

"นี่! พี่ร้านโคฮานะ!" โยตะโบกมือ

เมื่อได้ยินเสียงเรียก ชายหนุ่มจึงหันไปคุยบางอย่างกับ
เด็กผู้ชายคนข้างๆ ก่อนจะเดินมาทางโยตะ

"ไง โยตะคุง"

"พี่มาทำอะไรที่นี่นะ ตำรวจก็มาเต็มเลย"

"พี่มาทำงานนะครับ ว่าแต่โยตะคุงมีอะไรรีไปเล่า มีธุระ
กับพี่เหรอ"

"อืม คือว่านะ ผมอยากให้ช่วยทำข้าวกล่องที่จะทำให้ผม
ชนะแข่งกินเร็วนี้ะฮะ!"

โยตะเล่าความเป็นมาทั้งหมดให้เจ้าของร้านฟังขณะเดิน
ไปยังสถานที่ตั้งร้าน ชายหนุ่มถอนใจกับตัวเองว่า "ได้หัวข้อ
แปลกๆ อีกแล้วฮะ..." แต่ก็ตั้งใจรับฟังเรื่องของโยตะ

"เอาเป็นว่ายังไงผมก็เป็นราชากินเร็วของ ป.สี่ห้องหนึ่งนะ
จะยอมให้ใครมาแข่งกับผมไม่ได้หรอก! เพราะนั่นพี่ช่วย
ผมหน่อยเถอะ"

"พี่ที่เป็นคนนอกจะยื่นมือไปยุ่งในศึกทวงตำแหน่ง
ได้เหรอ"

เมื่อเห็นโยตะพียักหน้าอย่างกระตือรือร้น พี่เจ้าของร้านจึงตอบกลับว่า "อืม" และยกมือขึ้นจดริมฝีปากทำท่าพิณิจพิจารณา

"ขอยืนยันอีกรอบนะ กฎการแข่งคือ 'ใครกินของที่กินได้ทั้งหมดในกล่องข้าวหมดก่อนเป็นผู้ชนะ' ถูกต้องใช่ไหม"

"ใช่แล้วละ ยกตัวอย่างนะ เราไม่ต้องกินข้าวของมะเขือเทศราชินีก็ได้ แต่ต้องกินผักกาดขาวที่ใส่รองกับข้าวสะ"

"อย่างนั้นหรอ งั้นพี่มีวิธีดีๆ อยู่แหละ แต่มันจะเหมือนแผนเซอร์ไพรส์นิดหน่อยนะ"

"เย่ ไฮโย!" โยตะกระโดดโลดเต้นดีใจ

"พี่เป็นผู้ใหญ่ แต่กลับไม่หัวเราะเยาะการแข่งของผมเลยแฮะ"

"คนที่หัวเราะเยาะการแข่งขันอันจริงจังแบบนี้ล่ะ ไม่ใช่ผู้ใหญ่ที่แท้จริงหรอก"

พี่เจ้าของร้านมองโยตะและส่งยิ้มให้

"สู้ๆ นะ องค์กรา"

หลังจากนั้น โยตะไปขอร้องให้คุณแม่ "ซื้อข้าวกล่องร้านโคฮานะสำหรับกินตอนทัศนศึกษาสองกล่อง"

"เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน จะลดของว่างวันทัศนศึกษาก็ได้!" พอเคຍันเคຍอมมากเข้า คุณแม่ถึงยอมตกลงด้วยท่าทางไม่เต็มใจเท่าไร

ดีละ เหนือนี้ก็แข่งได้แล้ว คราวนี้เราต้องชนะให้ได้!

ในที่สุดวันเสาร์แห่งการทัศนศึกษาก็มาถึง จุดหมายปลายทางคือสวนสาธารณะยูเมมิ โยตะกับโดมอนจิประจันหน้ากันโดยมีเด็กผู้ชายจำนวนหนึ่งล้อมวงดู เพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจว่าตัวเองไม่ได้โกงการแข่งขัน โยตะจึงยื่นข้าวกล่องซึ่งเหมือนกันเปี้ยวสองกล่องให้โดมอนจิเลือกก่อน

"เอละ พร้อมแล้วใช่ไหม"

เด็กผู้ชายคนหนึ่งถามโยตะและโดมอนจิ เมื่อทั้งสองพยักหน้า เขาก็ชูมือขึ้นเตรียมส่งสัญญาณ

"ถ้าอย่างนั้นเริ่มศึกตัดสินแข่งกินเร็วได้!"

"เฮ!"

โยตะแกะผ้าห่อกล่องข้าวอย่างรวดเร็ว ก่อนจะหยิบกล่องสีน้ำตาลอ่อนหนึ่งกล่องและข้าวปั้นสองก้อนออกมา ภายในกล่องคือยากิโซบะอันมีเนื้อสัตว์และผักอยู่เพียบ เขาอ้าปากกว้างและสอดเส้นเข้าไป *อืม อร่อยจัง* เส้นโซบะหั่นไว้สั้น แม้จะรีบกินแค่ไหนก็ไม่ติดคอ

เพียงชั่วอึดใจโยตะก็กินยากิโซบะหมดแล้วกัดข้าวปั้นคำใหญ่ เม็ดข้าวกระจายตัวในปากและเผยรสไส้ข้าวปั้นไส้หนึ่งคือแฉลมอน อีกไส้หนึ่งคือไชโป๊ ข้าวปั้นที่ร้านโคฮานะทำอร่อยไม่แพ้ข้าวปั้นฝีมือคุณแม่เลย

โยตะตั้งหน้าตั้งตากินไม่หยุด ทว่าตอนที่เหลือคำสุดท้าย
นั่นเอง

"ไซโย จันชนะแล้ว!"

โดมอนจิซูกำลังข้าวและยืนขึ้นเพื่อประกาศชัยชนะ
ของตน เขาก็มองโยตะด้วยสีหน้าพึงพอใจ แต่โยตะกลับยิ้ม
สบายๆ ตอบ

"การแข่งขันยังไม่จบหรอกน่า!"

สิ้นเสียงตะโกน โยตะก็เคี้ยวกลองไสยาก็ไซปะทันที

"นะ นั่นมันอะไรนะ!"

เด็กผู้ชายลักษณะท่าทางเหมือนเด็กชมรมเบสบอลซึ่งวิ่ง
ออกกำลังอยู่ไม่ไกลตกใจจนสะดุดล้มและส่งเสียงประหลาดใจ
เมื่อเห็นโยตะกินกลอง ส่วนเหล่าเด็กชายที่ยืนดูอยู่ก่อนล้วน
งงวย อ้าปากค้างกันเป็นแถบ

โดมอนจิอิงัน ทำอะไรไม่ถูก ก่อนจะแตะกลองอย่าง
กล้าๆ กลัวๆ แล้วก็ต้องเปิดตากว้าง

"ข้าวเกรียบกุ้งนี่นา!"

โยตะพยักหน้ายืนยัน เป็นอย่างที่ได้มอนจิว่า กลองนี้
ทำมาจากข้าวเกรียบกุ้ง เป็นภาชนะรับประทานได้ พี่เจ้าของ
ร้านกำลังหาวิธีทำข้าวกลองซึ่งเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมพอดี
จึงสั่งกลองข้าวเกรียบมาลองใช้

กลองนี้แหละคือหัวใจสำคัญของแผนการที่พี่เจ้าของร้านคิด

"พออีกฝ่ายกินของในกล่องเสร็จคงคิดว่าตัวเองกินหมดแล้วแน่ๆ จังหวะนั้นโยตะคงก็รีบกินกล่องให้หมดก่อน อีกฝ่ายคิดไม่ถึงอยู่แล้วว่ากล่องก็กินได้ เขาต้องตกใจแน่ ฉวยโอกาสนี้เร่งความเร็วไปเลย"

พี่เจ้าของร้านอธิบายพร้อมขยิบตาให้โยตะ

อืม แผนของพี่ได้ผลดีเลยละ!

ถึงแม้โดมอนจิจะรีบกินตาม แต่โยตะนำไปก่อนก้าวหนึ่งรีบร้อย

"ไซโย ฉันทชนะแล้ว!"

โยตะชูกำปั้นขึ้นฟ้า บรรดาเด็กผู้ชายที่ดูอยู่ต่างร้อง "เฮ!" พร้อมปรบมือเสียงดังกึกวาน ทางฝั่งโดมอนจิไม่มีท่าทางเจ็บแค้นแม้แต่น้อย เขาหัวเราะลั่นชอบใจ

"ฉันเพิ่งเคยกินข้าวกล่องแบบนี้ครั้งแรกเลย ไม่นึกว่าจะกินได้ทั้งของข้างในทั้งกล่องที่ใส่นะเนี่ย! อย่าบอกนะว่าตะเกียบก็กินได้เหมือนกัน"

อ๊ะ นั่นมันแค่ตะเกียบใช้แล้วทิ้ง... โดมอนจิเอาตะเกียบเข้าปากก่อนโยตะจะเอ่ยห้ามทัน เขาส่งเสียง แหะ ออกมาโยตะเห็นภาพนั้นก็ได้แต่หัวเราะ

"นี่ ฉันกินข้าวกล่องแบบนี้อีกได้ไหม"

"ได้สิ คราวหน้าจะพาไป 'ร้านโคฮานะ' ที่ทำข้าวกล่องนี่แล้วกันนะ พี่ชายร้านโคฮานะออกจะแปลกๆ สักหน่อย แต่เป็น

คนดีมากมายละ ข้าวกล่องก็มีหลายแบบแถมอร่อยสุดๆ"

"โอ้โฮ น่าตื่นเต้นจังแฮะ คราวหน้าเรามาแข่งกันด้วย
ข้าวกล่องร้านนี้อีกเถอะ"

"ได้เลย มาแข่งกันอีกนะ"

ราชาผู้แข็งแกร่งทั้งสองจับมือยอมรับกันและกัน และ
วันคืนแห่งการแข่งขันก็ดำเนินต่อไป

